

gewoonte aantreden zou voor het Boterhuis in de Prinsenstraat, was daar zulk een menigte volks op de been, dat het den adelborsten bijna onmogelijk was zich te verzamelen.

Er was rondgestrooid dat er »zoo mooy zoude gezongen worden in de Princestraat.” Dit gerucht was ook ter oore gekomen aan Kaat Mossel. Keet Swenke had het haar door haar »Jongetje Pietje genaamd” laten zeggen. Zoo togen dan Kaat Mossel, Keet Swenke, de vrouw van Abkenius, stads heibaas, de vrouw van David van Breen, de dochter van de turftonster Morel, de dochter van Casteling, vrouw Groothuijzen, eene appelvrouw, aan Kaat niet bij name, en nog eenige andere vrouwen, bij haar in 't geheel niet bekend, over de Luyzenmarkt, langs Breedstraat, Vogelenzang en Nieuwe Markt naar de Prinsenstraat. Toen ze er aankwamen, was het er reeds bezaaid van volk. Dat was een kolfje naar Kaat Mossels hand. Een goed plaatsje werd opgezocht. Vlak bij het huis van den timmerman Roode, op de stoep van den goudslager vat zij post. Al was zij ook reeds 61 jaar, zoo'n opstootje was haar naar den zin. Wachtende op het heerlijk schouwspel van het optrekken der wacht, kon het geen kwaad zoo tusschenbeide den geest eens te verfrisschen. Al spoedig klonk het uit haar mond: »Toe jongens, heb je luy niet meer voor ons Prinsje over?” En het volk begreep het. Ze kenden Kaat Mossel op en top, men wist dat het bij háár het hoofdkantoor van alle goede gaven was; en »Oranje boven!” »Hoezee!” klonk het uit den mond der jongens, die in de boomen geklommen waren om, van daar uit, het tooneel op hun gemak te overzien, en van de lippen van het volk, dat in dichte drommen de Prinsenstraat vulde. En nog en nog eens roept zij zelf: Hoezee! Oranje boven! en 't kost niets geen moeite tot